

Living the Lotus

8

2023

VOL. 215

Buddhism in Everyday Life

Living the Lotus Vol. 215 (August 2023)

प्रकाशक: रिश्शो कोसेइ काइ अंतराष्ट्रीय विभाग
फुमोन मिडिया सेन्टर २-७-१, वादा सुगीनामी कु टोक्यो १६६-८५३७ जापान
फोन: ८१-३-५३४१-११२४ फ्याक्स: ८१-३-५३४१-१२२४
इ-मेल: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp
प्रमुख सम्पादक: केइइची आकागावा
सम्पादक: केन्सुके ओसादा
नेपाली संस्करण अनुवाद र सम्पादक: नविन अर्याल
सम्पादन कर्मचारी: अंतराष्ट्रीय विभाग कर्मचारी

रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शङ्कर पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो। हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन्। अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रिय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिश गरिरहेका छौं। रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शङ्कर पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो। हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने व्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन्। अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रिय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिलाई बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिश गरिरहेका छौं।

Living the Lotus-Buddhism in Everyday life (शङ्कर पुन्डरिक सुत्र - दैनिक जिवनमा बुद्ध धर्म) भन्ने शिर्षक हाम्रो दैनिकिमा बुद्धको उपदेश कसरी प्रयोग गर्न सकिन्छ भन्ने कुरा बुझाउन, जसरि हिलोमा पनि कमल फकृत्यको हुन्छ तेस्तै हाम्रो जिवन राम्रो र उधेप्यमुलक होस भन्ने कामना सहित राखिएको हो। यो पत्रिका पढेर संसार मनिसहरूको जिवनमा बुद्धको उपदेश उपयोग गर्नकोलागि इन्टरनेटमा राखिएको छ।

कुनै पनी राष्ट्र नष्ट नहुने बाटो

Rev. Nichiko Niwano
President of Rissho Kosei-kai

बिश्च स्वास्थ्य सँगठनले स्वास्थ्यको बारेमा “रोग र अशक्त नहुनु होईन कि मानसिक, सारीरिक र

सामाजिक रुपमा ठीक छु भन्ने कुरा हो” भनेर भनेको छ । र यो परिभाषा खुशी के हो भन्ने कुरासँग पनि मिल्छ ।

तर अहिले रुसले युक्रैन माथि गरिईएको हमला, सुडानमा भैरहेको द्वन्द या बर्ममा भैरहेको गृहयुद्ध अनि संसारभर भएका शरणार्थी अनि मानव अधिकारको प्रश्न, अनि जपानमा भैरहेको छिमेकीसँगको समस्या आदिआदी हेर्ने हो भने यो संसारमा स्वास्थ्य र खुशी कोही छैन कि भन्न मिल्छ जस्तो लाग्छ । राजनीति सैन्य बलको भरमा भएकोले सबैले सैन्य बल बढौने कोसिस गरेका छन र एसले अझ तनाव बढाएको देखिन्छ तेसैले एसो हेर्दा शान्त देखिने देश पनि सधै सैनिक तनावमा छन जस्तो देखिन्छ ।

तर यो अहिले सुरु भएको चाही होईन । संस्थापकले १९८२मा “अहिलेको बिश्चमा कहिले तेस्रो बिश्च युद्ध सुरु हुन्छ थाहा नहुने जस्तो तनाव स्थितिमा छ” भन्ने सचेत गराएर “सबै देशले सैनिक कटौती गर्ने भनेर सोच्नु पर्छ । सैनिक बृद्धी गरेमा अरु देशले आफुलाई हमला गर्छ कि भन्ने डर र त्राश बढ्छ” भनेर त्यो बेलामा भएको आणविक निशस्त्र र सैनिक कटौतिको लागि हस्त्याक्षरण अभियान सान्धर्विक छ भनेर लेख्नु भएको थियो ।

अरु देशले आफ्नो देशमा हमला गरेर देशको अस्तित्व मेटाउछ भन्ने कुरा सोच्दैमा पनि डर लाग्छ । अनि देशलाई बचाउनु भनेको आफ्नो ज्यान र परिवारलाई बचाउनु भन्दा पनि माथी हो भन्ने सोच मानवमा हुने हुनाले हतियार धारण गरेर भए पनि देश बचाउछु भन्ने सोच प्राकृतिक हुन पनि सक्छ । तर अरु देशलाई हमला गर्ने शत्रु ठान्ने मन कहिले पनि स्वस्थ मन हुन सक्दैन । सैनिकको बलमा भर नपरी आफ्नो देशको रक्षा गर्नु सक्नु पर्छ र त्यो भनेको कसरी देश नष्ट हुँदैन भन्ने बाटो वास्त्वमा सोचन सक्नु पर्छ ।

आफुलाई माया गर्ने

“अगस्त ८, ९ अनि १५” भन्ने छन्द छ । अमानविय अणुबम पछीको माहामरी अनि युद्ध हारेपछीको यो कबिताको छन्दमा भएको युद्धप्रतिको पस्च्याताप, शोक अनि ज्यान गुमाएकाहरुप्रती चिरशान्तिको कामना अहिले युद्ध सकिएको ७८ बर्ष भए पनि यो मुटुम अझै ताजा छ । र यो पृथ्विमा बस्ने सबैले वास्तबमा शान्तिसँग बाच्च पाउन भनेर मुटुभित्रबाटै कामना नगरी बस्न सकिदैन ।

संस्थापकले “लडाइ या द्वन्द भनेको लोभबाट सुरु हुन्छ, भेदभावबाट सुरु हुन्छ, घृणा र इश्याबाट सुरु हुन्छ । जबसम्म एस्तो कुरूप मनलाई हटाउन सकिन्न यो संसारबाट लडाइ र द्वन्द समाप्त हुँदैन” भनेर भन्नु भएको छ र “धर्मबाट मानव मनलाई परिवर्तित गर्नु नै शान्तिको सही बाटो हो” भनेर प्रष्टसँग भन्नु भएको छ ।

बुद्धधर्ममा दया अनि कृष्चिएनमा मायालाई महत्व दिइन्छ र अरुधर्ममा पनि एस्तै मिलदोजुल्दो कुराहरु छन । शन्तुलित हुन सिकाइने उपदेशबाट हामी सबैले आफ्नो अमूल्य जिवनलाई माया गर्ने अनि अरुलाई माया र आदर गर्ने । एस्तो बिश्व बनाउने कुरा हामी सबै धर्माहरुको कर्तव्य हो । एस्को लागि नै सबैसँग हातेमालो गर्न भनेर बिश्वधर्म शान्ति सम्मेलन सुरु भएको हो ।

हामी जस्तो साधारण ब्यक्तिले लडाइ रोक्न कठिन छ । तर भक्तिबाट मनलाई बिकशित गरी समाज र देशलाई राम्रो दिशामा लग्न मद्दत मिल्छ । दयालु मनले आफु र अरुलाई हेरी मनलाई फराकिलो पारी आफ्नो समाज अनि देश सबै महत्वपुर्ण हुन भन्ने कुरा अरुलाई सुनाउने । धर्म माने पनि नमाने पनि आफ्नो देश र अरु देशलाई माया गर्ने मानिस धेरै बन्न गएमा सबैले निर्धक्क भएर बाच्च सक्ने संसार बन्नेछ ।

From Kosei, August 2023

Spiritual Journey

ठुलो चोटले सिकाएको दुखलाई भोग्ने तरिका

हामकिता मन्दिर
मोरिशिता योशिमिची

यो प्रवचन “कोसेइ पत्रीकाको २०२३ मार्चमा छापिएको “भक्ती अनुभव र पुनर्जिवन” बाट सम्पादित गरिएको हो ।

होश आउँदा मोरिशिताजी अस्पतालको बेडमा थिए । उनी अस्पताल भर्ना भएको एक हप्तापछि होश आएको थियो । आफ्नो भाई ताकायुकिलाई दाइलाई लागेको चोट र तेसपछि हुन सक्ने असरकोबारे भनियो ।

दुर्घटना भएको २०१६ अगस्त तिरको रातको कुरा । पिउन ज्यादै मन पराउने मोरिशिताजी गाउको एक जात्रामा धेरै पिएर नशामा चुर भएर घर फर्किएका थिए । दोस्रो तल्लामा भएको आफ्नो कोठाको झ्याल खोलेर हावा खाने बिचारमा थिए तर नशामा चुर भएर होला सन्तुलन गुमाएर झ्यालबाट तल खसे र टाउकोमा गम्भिर चोट लाग्यो । लडेको २ घण्टा बितेपछि उनिलाई कसैले देखेर आम्बुलेन्स मार्फत अस्पताल लागियो ।

उनका भाइले मोरिशिताजिको दाइने आखा नदेख्ने र सररिर्को देब्रे भाग अलि नचल्ने, स्थिर हुन नसक्ने र स्मरण शक्ती कमजोर भएको बताए ।

तेसपछि आखाको डाक्टरले प्रष्ट भने “तपाईंले अब कहिले पनि दाइने आखाले देख्नु हुन्न” भनेर । कुनै भाव बिना भनिएको त्यो डाक्टरको बोली उनिलाई अलि चिसो लाग्यो र साथमा आफ्नो भविष्यप्रती चिन्ता लाग्यो र साथमा ज्यादै रिस पनि उठ्यो । त्यो चिन्ता थियो अहिलेसम्म आफुलाई मन पर्ने काम गरेर परिवार पाल्ने अनि चलिरहेको जिन्दगी चकनाचुर हुने पो हो कि भन्ने कुरा थियो ।

धेरै समयदेखि मोरिशिताजिले बृद्धको हेरचार गर्ने संबन्धी एक कम्पनिमा काम गरेका थिए र दुर्घटना हुनु २ वर्षअघिदेखि बृद्धहरूको हेरचार गर्ने चाहिने सामान अनि मेसिन बेच्ने र भाडामा दिने शाखामा सरेका थिए । काम गरेको फल अक्षरको रुपमा देखिने यो शाखामा काम गर्द निकै सन्तुष्ट थिए । र उनको काम देखेर खुशी भएका हाकिमले उनिलाई एक शहरको इन्चार्ज बनाएका थिए र यसरी खुशी हुँदै काम गरी रहेको बेलामा एस्तो दुर्घटना थियो ।

उनले सोच गरे जस्तै रिहाब गर्ने डाक्टरले “चोटको कारण अझै पनी गाडी नचलाउनु होला” भनेर भने । कामको लागि गाडी नचलाई नहुने थियो । अब आफ्नो स्वतन्त्रा कम हुँदै जान्छ होला जस्तो लाग्यो र फेरी चिन्ताग्रस्त भए । “किन मैले त्यो बेला तेती धेरै रक्सी पिए होला... !” भनेर धेरै पष्च्याताप लाग्यो ।

६ महिना अस्पताल बसेपछि मोरिशिताजिलाई अफिसको मान्छेले संपर्क गरे । बिदा लिना एक बर्ष मिल्ने हुनाले अब एस्पछी हफतामा दुइ दिन मात्र काम गरेर काममा फर्कने अभ्यास गर्नेकी भनेर ।

तेस्पछी आफुभन्दा ६ बर्ष कान्छी श्रीमतीले उनिलाई गाडी चलाएर काममा पुराउन थालिन । तर काम भनेको मार्केटीङ होईनकी कम्प्युटर चलाउने सजिलो काम थियो । तर दहिने हात काँपेर टाईप गर्न सकेनन अनि देब्रे आखाले मात्र स्क्रीन राम्रोसँग हेर्न पनी सकेन । तेस्तो आफु देखेर आफुसँग रिस उठ्यो र साथमा अरुले अब्बलसाथ काम गरेको देख्दा लाज पनि लाग्यो । र तेस्तो सोचाइ रखेका मोरिशिताजी काममा फर्किएको १ महिनापछी काममा जान छोडे ।

हामकिता मन्दिरमा प्रवचन गर्दै मोरिशिताजी

केही गर्न नसक्ने अनि ग्लानिले गर्दा मोरिशिताजी घरबाट कतै बाहिर ननिस्कने भए । श्रीमतीलाई काम लगाएर आफु भने दिनभरी कोठामा बसी रक्सी पिउने भए । पहिला त श्रीमानको अलि पिर लागेको थियो तर आफ्ना ६ वर्ष र २ वर्षका छोरीलाई पाल्नु पर्ने भएर श्रीमानलाई “छोरीहरुको लागि तपाईंले केहि न केहि काम नगरे त गाह्रो हुन्छ” भनेर भन्न थालिन । तेस्तो कुरा सुन्दा मोरिशिताजिले “एस्तो सरिरले के काम गर्न सक्छ ? अनि के काम गर भनेको” भनेर उल्टो जवाफ दिए । मनभित्र आफ्नो दुखी भावना अरुले बुझी दिउन भन्ने थियो तर मुखमा रिस मात्र आउछ । श्रीमतीको कुरा नसुनी खाली दोष मात्र दिने मोरिशिताजी र श्रीमतीका बिच अलिअली गरेर फाटो बढ्दै गयो ।

“म त खत्तम भए । तर छोराहरू त पाल्नु पर्‍यो नि... । तर अहिलेको स्थितिमा केहि गर्न सकिदैन । त्यो बेलामा तेस्तो नभएको भए... ।”

बरु सुख होला भनेर आफ्नो ज्यान लिने बिचार पनी आयो । श्रीमती र छोरीहरु नहुँदा कोठामा पासो पनी बनाए । तर घाटिमा छिराउछु भन्दा आफ्ना छोरीको अनुहार आखामा झलझली छायो । आफु मरे त आफ्ना प्यारी छोरीहरूसँग कहिले भेट हुँदैन भनेर सोच्दा आखा भरी आसु आयो र पासो झिकी बेडमा पल्टिए । तर तेस्पछी पनी श्रीमतीसँग कुरा गर्न सकेनन र चिसो संबन्ध उस्तै भयो । खप्न नसकेपछी श्रीमती छोरीहरु लिएर घरबाट निस्कन । मोरिशिताजिले सबै शक्ती गुमाए अनि जिन्दगीको बारेमा नकारात्मक सोचदै केहि पनी नगरी धेरै दिन बिताए ।

उनका आमबुवाले उनलाई घरमा लिएर जान्छन । रोग निको नहुने, मन परेको काम गुमाउने जस्तो जिन्दगीको सबैभन्दा खराब बेला थियो त्यो मोरिशिताजिको ।

तर एस्तो बिपतमा सहयोगी हात बढाउने मान्छे थिए । ति थिए आफ्नो कामका अग्रज र रिशो कोसेइ काइ हामाकिता मन्दिरका इचिनोसे हिरोनोबुजी ।

मोरिशिताजी मार्केटीङ बिभागमा सर्दा काम सिकाएका उनैले नै थिए । वहाँ जो सुकैप्रती पनी दयालु र ध्यान दिने खालका थिए र वहाँलाई बिजिनेस गर्नेले मन पराउथे । मोरिशिताजिले एस्ता इचिनोसेजिलाई धेरै आदर गर्थे । मोरिशिताजिले चोट लागेर निको भएर काम सुरु गरेर एक महिनामा छोडे पनी वहाँले धेरै चोटी चिट्टी लेख्नु भएको थियो । चिट्टिमा आफुले बिगतमा भोगेको दुख र कोसेइ काइ गएर

भक्तिमा लागेपछी सहज भएको कुरा हुन्थे । तेस्ता चिट्टिद्वारा वहाँले मोरिशिताजिको बारेमा चिन्ता लिनु भएको रहेछ भनेर बुझ्न सकिन्थ्यो ।

र साथमा एकचोटी वहाँ आफ्नी श्रीमतीसँग मोरिशिताजिको घरमा आएर वहाँको मनको कुरा सुन्नु भएको थियो । एस्ता भेट हुने क्रममा इचिनोसेजिले मोरिशिताजिलाई कोसेइ काइको दोजोमा जानु भनेर सुझाव दिदा “पहिला एकचोटी गएर हेर्छु” भन्ने जवाफ दिए । आफ्नो चिन्ता लिएका इचिनोसेइजिले मलाई परिवर्तन गर्ने हुन कि भन्ने सानो आशा पलाएको थियो ।

२०१८ नोवेम्बरमा पहिलोपल्ट हामाकिता मन्दिरमा पस्दा मलाई सबैले हसिलो अनुहारले स्वागत गरियो । तेस्पछी महिनामा एकपल्ट मन्दिर जान थाले । त्यहाँ जादा “मोरिशिताजी के छ सन्चै ?” भनेर आफ्नो नाम सम्झिएका संघका साथी हुन्थे । मोरिशिताजिलाई अरुले आफ्नो बिचार गरेका रहेछन भनेर खुशी लाग्यो ।

सदस्यहरु गोलाकार बनेर आफ्नो चिन्ता या समस्या भनी तेस्ताई बुद्धको उपदेश अनुसार कसरी सुल्झ्याउने भन्ने ‘होजा’ मा भाग लिन थाले । संघका बिभिन्न अनुभव सुनेर “दुख भनेको मलाई मात्र होईन रहेछ” भन्ने लाग्यो । र यो ठाउँमा भए आफ्नो समस्या नलुकाइ भन्न सकिन्छ भन्ने लाग्यो ।

र पहिलोपल्ट आफ्ना गलितले ठुलो दुर्घटना भएको, काम गर्न नसकेको, प्रिय परिवारसँग छुट्टिन परेको सबै नलुकाइ भने । र अहिले पनी चोट सबै ठीक नभएकोले आफ्नो भबिष्य नदेखी खाली पञ्च्याताप गरेर अरुलाई चिन्ता मात्र दिएको कुरा पनी पोखे । “कती गाह्रो भएको रहेछ हगि” भनेर कुरा बुझे संघका साथी थिए त्यहाँ । कसैले आफ्नो कुरा बुझ्दैन होला भन्ने लागेको मोरिशिताजिले आफ्नो दुख अरुलाई भनेर अरुले बुझेको देख्दा मन हलुंगो भएको महसुस गरे ।

मन्दिर जान थालेको ३ महिनपछी सधै मुस्कुराउने सुजुकी साचिकोको सुझाबले मोरिशिताजी पनी सदस्य भए । “सदस्य बनेको आफुलाई परिवर्तन गर्न हो भन्ने लागेको थियो । झर्नुसम्म झरे पछी अब माथि जाने मात्र त हो भन्ने लाग्यो ।” तेसको २ महिना पछी इचिनोसेजिले “शाक्यमुनी जन्मजयन्ती पुजाको बेलुका हुने पुजामा भाग लिएर आफ्नो अनुभव भन” भनेर भने । आफुलाई धेरै गरेको मान्छेले भनेको भएर तुरुन्तै हुन्छ भने ।

२०१९ मार्च १५मा मेरो प्रवचन थियो र अरु खुशिको कुरा पनी । मैले फेरी गाडिको लाईसेन्स पाए । मैले एक महिनाअघी

डाक्टरले अब गाडी चलाउन मिल्छ भनेकोले “एक चोटी कम्प्युटरमा गरेर हेर” भनेका थिए । मलाई तेस्पछी अब गडी चलाए पनी फरक पढैन भनेर भनिएको थियो । तेस्पछी मैले ट्राइल दिने बिचार गरे । र प्रवचन गर्ने साझको पुजाको पहिला मोरिशिताजिले प्रवचनमा “आज कृपाले मैले लाईसेन्स पाए” भन्ने कुरा थपे । सबैभन्दा तल झरेको बेलामा सहयोग गरेका संघका साथिलाई यो खुशिको खबर सकेसम्म चाडो सुनाउनु थियो ।

गाडी चलाउन थालेपछी मोरिशिताजिले आफु धेरै स्वतन्त्र भएको महसुस गरे “म जस्तोले पनी केहि गर्न सक्ने रहेछु” भनेर गुमाएको आत्मबल फर्काउन सफल भए । अरु खुशिका कुरा पनी जारी हुन्छन । छुट्टिएको श्रीमतीसँग बस्ने छोरीहरुलाई महिनामा एकचोटी भेट हुने भयो । प्रिय छोरीहरुलाई धेरै पछी भेट्दा खुशीले अँगालो हाल्छन । खुसी र साथमा आफुले गर्दा एस्तो राम्रो परिवार छिन्नभिन्न भयो र श्रीमती अनि छोरीहरुलाई दुख दिए भन्ने पष्च्यातापको भाव उल्टेर आयो ।

संघसँगको भेटमा मन छुने कुराहरु छन । त्यो हो २०१९ जुलाई १ “धर्मप्रहर” समाहरोहमा सुनेको कुरा जुन अध्यक्षले गरेको प्रवचनको एक भाग रहेछ भनेर पछी थाहा पाए ।

“हामीहरु तठस्थ भनेको यो पनी होईन त्यो पनी होईन भन्ने कुरा जस्तो गरेर सोच्छौ र तेस्को चिन्ता गछौ । र हामिहरु धेरै जसो आफ्नो जिन्दगी आफैले बनाउने हो भनेर सोच्ने गर्छौ । तर वास्तवमा आफ्नो जिन्दगी भनेको इश्वर, बुद्ध, साथि, चिनेजानेको मान्छे, परिवारहरुले गर्दा बन्नेको हुन्छ भन्ने गर्छ । तेसो हो भने आफ्नो गनथन गर्नु भन्दा पहिले आफ्नो जिन्दगी बनाउने ति सबैमा आभारी हुन पर्ने होईन र ?”

यो प्रवचन “कोसेइ पत्रीका” मा पढेर मोरिशिताजिलाई “यो कुरा मलाई भनेको हो” जस्तो लाग्यो । दुर्घटनापछीको चोटले आफुले केहि गर्न सक्दिन भन्ने लागेको थियो । अनि तेस्तो सोचेर आफुलाई सहयोग गरिरहेका श्रीमती, आमबुवा, दाजुभाइप्रती आभारी हुनु भन्दा नि मलाई किन बुझ्दैनन भन्ने आक्रोष मात्रै प्रकट गर्ने गरेको थिए । तर पनी हुने कुरा तटस्थ हो र सोच्यो भने जे कुरा पनी सकारात्मक हुने रहेछ । यसरी सोच्दा एस्तो मलाई अरु सबैले सहयोग गरेर म बाचिरहेको छु भन्ने कुरामा आभारी भएर अब आफुले गर्न सक्ने कुरा धेरै छ भन्ने सोच्ने छु भनेर सकारात्मक सोच राख्ने निर्णय गरे ।

२०२० को जनवरीमा काम खोज्दै गरेका मोरिशिताजिलाई इचिनोसेजिले काम खोजेको हो ? भनेर सोध्नुहुन्छ । “पहिला

काम गरेर तुरुन्तै छोडेका मोरिशिताजिलाई अहिले भने अलि परिवर्तन भएर सकारात्मक देखेर तेस्तो प्रश्न गरिएको थियो” भनेर इचिनोसेइजी अहिले भन्छन । त्यो प्रश्नको जवफ दिदै मोरिशिताजिले “भुत अब भुत भैसक्यो । पहिला भन्दा म फरक छु भनेर अब काममा फर्किने निर्णय गरे भनेर भने ।

तेस्पछी इचिनोसेइजिको मदतले मोरिशिताजी काममा फर्के । पहिला डेस्कवोर्क थियो तैपनी उनि धेरै धेरै खुशी र आभारी भएर काम गरे ।

जिन्दगीको सबैभन्दा नराम्रो कुरा अनुभव गरेको उनि अहिले “के गर्न सक्दिन होईन कि के गर्न सक्छु” भनेर सोचेको छु भन्छन । यसरी सोच्न सकेको पनी इचिनोसेइजि, कोसेइ काइ, अनि अनि संघका साथिसँगको भेटमा दुख के हो भन्ने कुरा बुझेर नै हो । अहिले आफुले पाएको चोटको बारेमा पनी सोच परिवर्तन भएको छ ।

“साचो भन्दा त्यो दिन मात्तिएर खसेर पाएको अहिलेको चोटको बारेमा प्रायश्चित छँदै छ । तर त्यो पाएको चोटले आफु राम्रो मानिस बन्न सक्ने दिन आउँदा खुशी हुने छु भनेर सोच्न सकेको छु” ।

अब के होला त ? परिवर्तनलाई खुशीसाथ लिने मान्छे बन्ने छु । यो नै हो मोरिशिताजिको लक्ष्य ।

मिचिबिकी गर्ने इचिनोसेइजिसँग दोजोमा

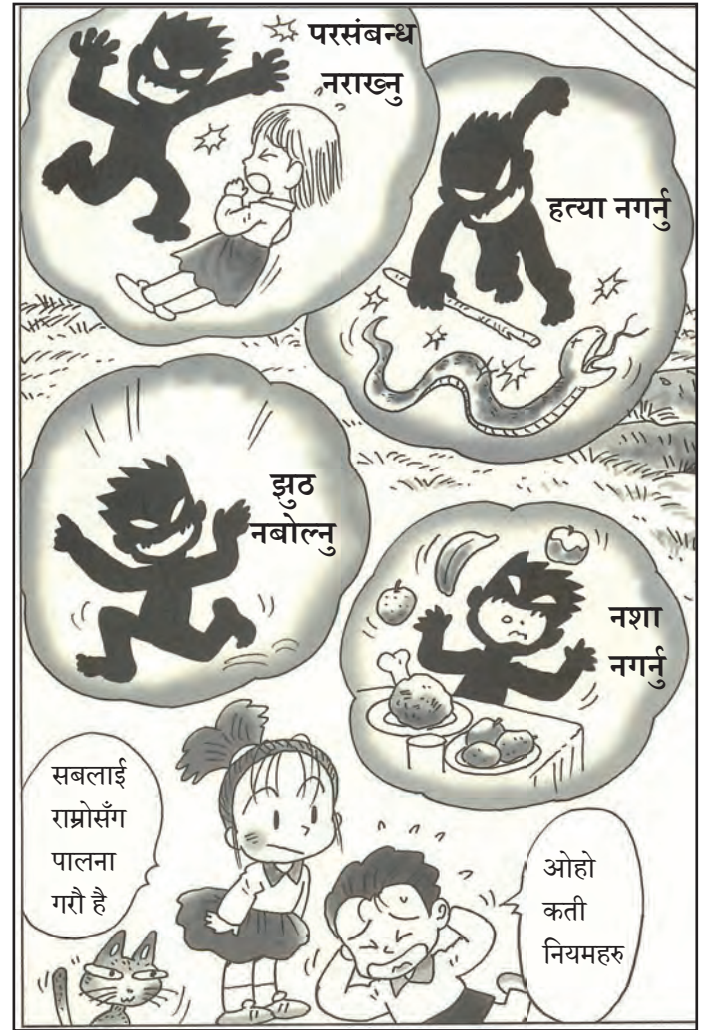
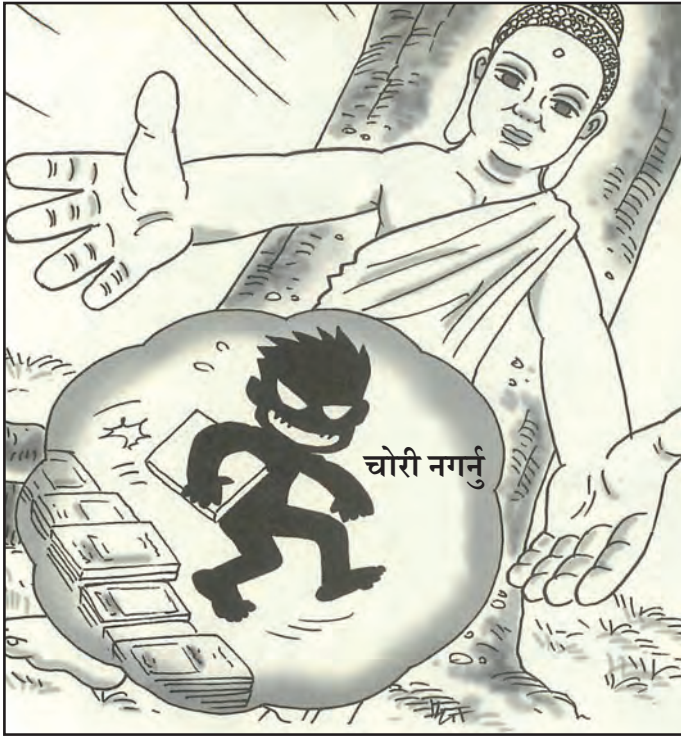
कमिक: रिशशो कोसेइ काइको जानकारी

शाक्यमुनीको जीवनी र बुद्धधर्मको उपदेश

पाचवोटा अनुशासनहरु: पन्चशिल

शाक्यमुनिले बुद्धधर्म मान्नेले आफुले सोचेर पालना गर्नु पर्ने जिवनका नियमको उपदेश दिएक छन । र सबैभन्दा महत्वपूर्ण पन्चशिल (चोरी, हत्या, परसंबन्ध अनि नशा नगर्ने) हो ।

हत्या भनेको अरुको ज्यान लिने कुरा हो । र एसमा प्राकृतिक श्रोतलाई खेर नफाल्ने कुरा पनि हो । छोरी गर्नु भएन । परसंबन्ध भनेको जथबभी संबन्ध राख्ने कुरा हो । झुठ भनेको बनाएर गरिने कुरा । नशा मतलब जाँड रक्सी नपिउने कुरा हो । र खाने कुरा पनि जथाभावी नखाने कुरा हो ।

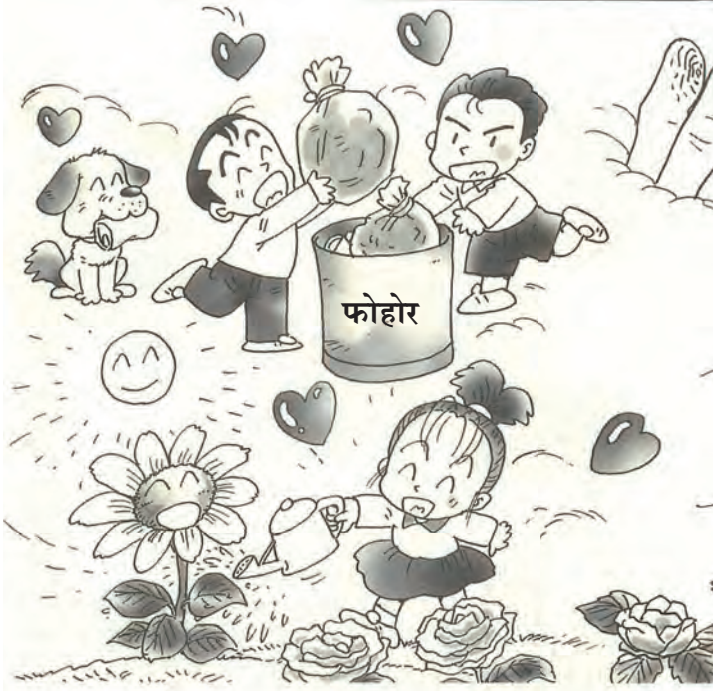
केहि तथ्य

शिला भनेको दुइ अर्थ लाग्ने बुद्धधर्मको शब्द हो । “बुद्धधर्म मान्नेले गर्ने नगर्ने नियम” र अर्को अर्थ अनुशासन हो जुन “हाम्रो संस्थाले निर्णय गरेको नियम” हुन

✘ यो कमिक निजी प्रयोजन बाहेक बिना अनुमती प्रतिलिपी बनाउन र छापन निषेध गरिएको छ ।

सबै बुद्धका सन्तान: सद्धर्म पुण्डरिक सुत्रको उपदेश

बुद्धधर्मको उपदेश “८४ हजार छन” भनेर भनिन्छ र लेखिएका ग्रन्थहरु पनि हजारौ छन ।

तिमध्ये पनि गुणस्तरिय धर्मग्रन्थ या सुत्र भनेर भक्ती गरिएको ग्रन्थ हो पुण्डरिक सुत्र (सद्धर्म पुण्डरिक सुत्र) हो । र यो “सुत्रको राजा” भनेर सम्मानित छ ।

तेसको एक कारण के हो भने पुण्डरिक सुत्रले “यो संसारका सबैजना बुद्धका सन्तान हुन र सबैजना पक्कै बुद्ध बन्नेछन” भन्ने उपदेश दिएकोले नै हो ।

जस्तो कि कसैलाई समस्या परेको छ भने साहयता गर्ने गर्नाले आफुलाई खुशी हुने गरेको छ होईन ? र मातापिता या साथिहरूसँग झुठो बोल्दा ग्लानी भएको छ होईन ?

एस्तो लाग्नु भनेको हामी सबै “बुद्धका सन्तान” हौ भन्ने प्रमाण हो । र बुद्ध बन्न सकौ भन्ने कामनाले गर्दा हो ।

केहि तथ्य

“सद्धर्म पुण्डरिक सुत्र” को “तेस्रो अध्याय” मा शाक्यमुनिले “सर्ब प्राणी मेरा सन्तान” भनेका छन । मतलब “यो संसारमा हुने हामी सबै वहाँको सन्तान हुनाले कसैलाई पनि बिभेद नगरी यो उपदेश फैलाऔ” भन्ने अर्थ लाग्छ ।

बुद्ध बन्न जन्मिएको
म सबैको हेरविचार गर्ने छु

Rev. Nikkyo Niwano
Founder of Rissho Kosei-kai

अघिन भनेको “पुण्डरिक सुत्र तेस्रो अध्यायको अरु श्लोक यहाँ भन्छु । “यहाँ धेरै संकटहरू छन र मात्रै सबैलाई राहत दिने सक्ने हु” ।

यो भनेको शाक्यमुनिले “यो संसारमा धेरै दुख र र कष्टहरू छन तर मैले तिमीहरूलाई तेस्बाट बचाउन सक्छु तेसैले पिर नगर्नु” भनेका हुन ।

बुद्धको बुद्धी र दया पाउने भनेको “दुख” बाट सुरु हुन्छ । बुद्धले हामीलाई बचाइ रहेका छन भन्ने कुरा नबुझेसम्म हामिहरू सबै लोभ र लालचले सधै “दुख” झेली रहने छौ । तेहिभएर दुख पाएका मनिससँग भेट्दा “आफुमा अझै बुद्धको उपदेश बुझ्न परिपक्वता छैन” भन्ने लचिलो भावनाले उनिहरूसँग कुरा गर्नु नै बुद्धपथमा हिड्ने मान्छेको कर्तव्य हो ।

बुद्धले हामीलाई बचाइरहेको हो भन्ने कुरा बुझ्ने मान्छेले दुख पाएका ब्यक्तिलाई भेट्दा त्यो समस्यालाई बुद्धको दयाबाट हेर्न जरुरी हुन्छ । एकचोटी भए पनी बुद्धको उपदेशलाई अनुभव गऱ्यो भने, केहि हुँदा आफ्नो मनलाई उपदेश अनुसार चलाउन सकिन्छ । अनि त्यो अनुभवलाई अरुको समस्यालाई दयाद्वारा हाल गर्न प्रयोग गर्न सकिनेछ ।

जसले दुख पाएर मुक्तिको अनुभव पनी गरेको छ उसले अरुलाई बुद्धको दया के हो भनेर बुझाउन सक्छ र उसको “बुद्धत्व” झनझन खुल्दै जान्छ । भेटिने कुरा सबै “कर्म” लाई आफ्नो “बुद्धत्व” लाई निकाल्ने कुरा हो भनेर बुझेमा बोधिसत्व पथमा हिड्न सकिन्छ ।

अरुको “बुद्धत्व” लाई जस्तो सुकै बेलामा पनी खुलाउन सकिन्छ । काममा होसा य समाजमा होस गर्ने मान्छेले “अरुकोनिमित्त” गर्नेछु भन्ने कुरा बुझ्नु महत्वपूर्ण हुन्छ ।

म दाइसेइदोमा पुग्दा त्योदिन काम गर्ने (तोबान) ले लिना आउने गछर्न । कहिलेकही नर्सरिमा पढ्ने जस्ता देखिने ससना सदस्य पनी मलाई लिन आउछन । मैले ति साना नानीहरूको सिरमा हात राखेर “आज यहाँ काम गर्न आएका रहेछौ मेहेनत गर है” भनेर भन्दा “हस हजुर” भनेर ति अनुहारमा परिवर्त आएको थियो । एस्तो ससाना भेटमा पनी ति नानीहरूको मनमा “यो महत्वपूर्ण काम” रहेछ भन्ने कुराको बुझाइको बिउ रोपिन्छ जस्तो लाग्छ ।

“सर्व कुरा बुद्ध” भनिने उपदेश जस्तै सानोबेलादेखी गरिने कामले ठुलो हुँदा “अरुको निमित्त” भनिने कर्मसँग पक्कै जोडिन जान्छ ।

Director's Column

“तन, मन र बचन” बाट शान्ति योगदान

Rev. Keiichi Akagawa
Director, Rissho Kosei-kai International

अब मध्य-गर्मिको अगस्त महिना सुरु भयो ।

आणविक बिष्पोटमा परेको देश जापानमा हरेक अगस्तमा शान्तिको प्रार्थना र स्मृतिका बिभिन्न कार्यक्रमहरु गरिन्छ ।

युद्ध सकिएको ७८ बर्ष पुरा भए पनि युद्धप्रतिको पष्च्याताप, शान्तिको प्रार्थना र आत्माको चिरशान्तिको कामना भने अनन्तसम जारी रहने छ ।

यो बर्षको मेमा जापानमा जि-७ हिरोसिहिमा शिखर सम्मेलन आयोजना गरिएको थियो र जि-७का नेताहरु, आमन्त्रित पाहुना, अन्तराष्ट्रिय निकायका प्रमुखहरु साथमा युकेइनका राष्ट्रपती जेलेन्स्किहरुले हिरोशिमा शान्ति पार्कमा भएको परमाणु स्मृति स्थलमा सिर झुकाएको र शान्ति सङ्ग्रालय गएको समाचारले गर्दा जापानमा शान्तिको चाहना अझै बढ्दै गएको छ ।

हाम्रो संसारबाट लडाईं र द्वन्द समाप्त पार्न राजनीतिज्ञ मात्र होईन कि हामी धर्म मान्ने मान्छेले पनि “शान्तिको कामना र प्रण अनि कार्य” गर्न पर्ने समय हो जस्तो लाग्छ ।

यो बर्ष हामीले सधै “तन, मन र बचन” बाट शन्तुलित संसारको निर्माण गरौ भनेर सबैसँग आभवान गर्दै सचेत भएर यो कार्यमा लागौ ।

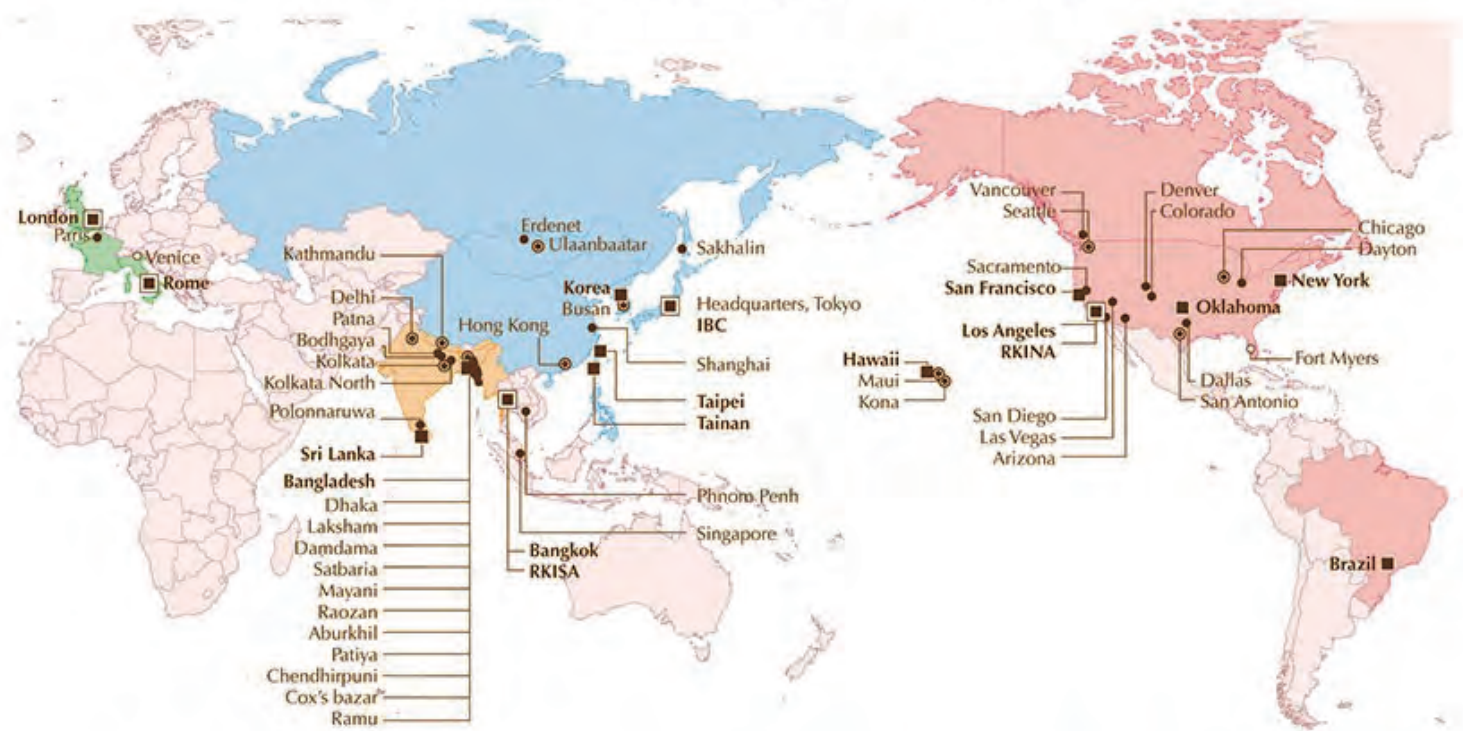

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about local Dharma centers

facebook

twitter

✉ We welcome comments on our newsletter Living the Lotus: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp